

רע"פ 2278/15 - גל בר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2278/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

ה牒:

gal ber

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המוחזוי בbaar שבע, המוחזוי בbaar שבע, מיום 26.1.2015, בעפ"ת 14-06-35485, שניתן על ידי כב' השופט ט' חיימוביץ

בשם המ牒:

עו"ד עדן גיספאן

החלטה

1. לפני בקשה רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המוחזוי בbaar שבע (כב' השופט ט' חיימוביץ), בעפ"ת 14-06-35485, מיום 26.1.2015, בגדתו נדחה, ברובו, ערעורו של המ牒 על פסק דין של בית משפט השלום לטעורה באשקלון (כב' השופט ש' ליבו) (להלן: בית המשפט לטעורה), בפ"ל 1.6.2014, מיום 2726-10-12.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

2. נגד המבוקש הוגש כתוב אישום המיחס לו את העבירות הבאות: נהוגה רשלנית, לפי סעיפים 62(2) ו-38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] [להלן: פקודת התעבורה]; נהוגה בשכרות, לפי סעיפים 62(3) ו-39א לפקודת התעבורה; ובדיקה שכרות, לפי תקנה 169ג לתקנות התעבורה. מעובדות כתוב האישום עולה, כי ביום 24.5.2012, בשעה 00:05 או סמוך לכך, נהג המבוקש באשקלון ברכבו הפרט ברשنته, בהיותו שיכור כמי שנמן תחת השפעת סמים. בדיגמת שני שיטות מן המבוקש, נתגלתה בגופו חומצת חשיש שהיא תוצר חילוף החומרם THC, המהווה את החומר הפעיל שבקנבים (בריכוז של 111.0 ML/NG), בריכוז קריאטינין של 119% MG.

3. בבית המשפט לתעבורה כפר המבוקש בכך שהוא נתן תחת השפעת סמים, וכן בתוצאות דגימת השתן שניטלה ממנו. כמו כן, השיג המבוקש על תקינות שרשות הבדיקה, ובכלל זאת העלה ספק בכך שחקם "חישד סביר" בדבר שכורות, עובר לעיקבו לבדיקה השtan, כדרישת תקנה 169ג לתקנות התעבורה; כמו כן, טען המבוקש כי קיים ספק בכך שבדיקה השtan שניטלה ממנו זו שהגיעה למקום הטוקסיקולוגי, ואשר לפיה נקבעו ממצאי שכורות. לאחר ששמע את עדוי המשיבה, ונתן בהם את אמוןו, קבע בית המשפט לתעבורה כי ממצאי הבדיקה שנערכה למבוקש מعتبرיים, מעבר לכל ספק סביר, כי המבוקש נהג תחת השפעת סמים, ולכן הרשינו במiosis לו בכתב האישום. בהתייחס להשנותו של המבוקש, קבע בית המשפט לתעבורה כי התנהלותו של המבוקש עובר לעיקבו מעוררת, כשלעצמה, חד סביר בדבר שכורות. עוד נקבע, כי לא דבק פגם בשרשורת הבדיקה שנערכה למבוקש, וכי גם אם ארעו מחדלים בשרשורת הבדיקה, אלו לא השפיעו לרעה על מצבו של המבוקש.

בגזר דין צין בית המשפט לתעבורה, כי הערך החברתי המוגן באשר לעבירותיו של המבוקש הוא בטיחותם של כל המשתמשים בדרכו, וכי מדיניות הענישה בעבירות בהן הורשע המבוקש, יכולה לעלות כדי מסר על תנאי. בהקשר לכך, ולאחר שצין כי קיימן עונש מינימום של 24 חודשים פסילת ראשון בגין הנהיגה בשכרות שבה הורשע המבוקש, קיבל בית המשפט לתעבורה את עמדת המשיבה ביחס לעונש הרואי, בצדינו, כי הוא לא מצא כל הצדקה לחריגת מעונש פסילת המינימום. לאור זאת, גזר בית המשפט לתעבורה על המבוקש את העונשים הבאים: 3 חודשים מסר על תנאי, לבסוף במשך 3 שנים עבירות של נהיגה בשכרות או נהיגה תחת השפעת סמים; פסילת ראשון הנהיגה בפועל לתקופה של 28 חודשים; קנס בסך 2,400 ₪; ופסילה על תנאי של ראשון הנהיגה, לפחות 3 שנים, לבסוף המבוקש עבריה מלאו שבהן הורשע, וכל עבירה לפי התוספת הראשונה או התוספת השנייה לפקודת התעבורה.

4. המבוקש לא השלים עם תוצאה זו, וערער עליה לבית המשפט המחויז בבאר שבע. בערעורו טען המבוקש, כי ההחלטה לבצע את בדיקתו התקבלה עוד טרם שנולד בקרבת השוטרים חד סביר בדבר שכורות. עוד טען המבוקש, כי שגה בית המשפט לתעבורה, משנתן משקל מועט להיעדרה של "בדיקה מאפיינים" למבוקש ויריכת דו"ח בהתאם לה. בנוסף, חזר המבוקש על טענותיו בבית המשפט לתעבורה, בדבר ליקויים בתהיליך הבדיקה שנעשתה לו. בית המשפט המחויז דחה את מרבית השגתו של המבוקש, זולת טענותו בדבר היעדר בדיקת המאפיינים, אותה קיבל בחלוקת. אשר לטענה זו, קבע בית המשפט המחויז, כי אכן "אין יכולתה של בדיקת המאפיינים להפריך הימצאות סם בגופו של הנאשם", ואולם "יש בכך כדי להשליך על המסווכנות, ולכן גם על העונש". עקב לכך, הפחית בית המשפט המחויז את תקופת פסילת ראשון של המבוקש ל-24 חודשים, ואת יתר רכיבי גזר הדין הותיר בעינם.

הבקשה לרשות ערעור

בפתח הבקשה לרשות ערעור המונחת לפניי, טען המבוקש כי בקשה זו מעוררת את השאלה האם הימצאות

תוצרי חילוף חומרים של סם פלוני מעידה כי הנבדק מצוי בהכרח תחת השפעת סם, ומה היקפה של אותה השפעה. את חשיבותה של שאלת זו, תמן המבקש בהחלטתי ברע"פ 6661/14 קוליה נ' מדינת ישראל (19.1.2015) (להלן: עניין קוליה), שם ציינתי כי יתכן שרואי לבחון מחדש את שאלת קיומו של חсад סביר לכך שהמבקש הוא שיכור, בנסיבות שבהן מצויים בגופו אר שרידים של סם מסוכן. יצוין, כי בעניין קוליה סוגיה זו הועלתה באופן אגבי בלבד, ולפיכך לא נדונה לגופה. עוד טוען המבקש, כי המשיבה לא צינה בכתב האישום באמצעות איזו חילופה היא מבקשת להוכיח את שכנותו, מבין הסעיפים 64ב(2) ו-64ב(4) לפקודת התעבורה, ובכך יש ממשום "פגיעה חמורה בהגנת [המבקש] ומזהה הרחבה חיית". לאחר זאת, חזר המבקש על טעنته, שהועלתה במסגרת ערעורו לבית המשפט המחויז, בדבר היעדרה של בדיקת מאפיינים שאמורה הייתה להיערך לו.

דין והכרעה

5. חרף טענת המבקש, לפיה בקשתועונה על אמות המידה ליתן רשות ערעור ב"גיגול שלישי", סבורני כי אין היא נמנית על אותן מקרים חריגים בהם הדבר מוצדק. הבקשה אינה מעוררת, כשלעצמה, שאלת משפטית כבדת משקל או רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטיא של הצדדים לבקשתה, ואין גלום בה חשש שנגרם למבקש אי-צדק או עיוות דין חמור (רע"פ 2039/15 גريب נ' מדינת ישראל (2.4.2015); רע"פ 890/15 יונגר נ' מדינת ישראל (2.4.2015); רע"פ 2136/15 פלוני נ' מדינת ישראל (29.3.2015)). על-כן, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות, מטעם זה בלבד.

המבקש טוען כי בקשתו מעוררת את השאלה אשר הותרה לצורך עיון בעניין קוליה, באשר לשאלת עיכובו לבדיקה של מי שקיים חсад סביר כי מצויים בגופו שרידים של סם מסוכן. כפי שאמרתי בעניין קוליה, בעמ' 7:

"את החלופות להגדתו של "שיכור" בפקודת התעבורה, היא 'מי שבגופו מצוי סם מסוכן או תוצרי חילוף חומרים של סם מסוכן' (סעיף 64ב). זאת, ללא התייחסות לשאלת מהו שיורר החומר האסור (או שרידי) בגופו של הנאג, ולהבדיל מן החלופות העוסקות במאי שבגופו מצוי אלכוהול, אשר בהן נקבע שיורר מסוים של אלכוהול, שמדובר אדם 'שיכור'. נטען בפנוי, כי שימוש בסם עשוי להוורר שרידים בגופו של אדם גם למשך מספר שבועות. בהנחה שכך, דומה כי יש טעם בדבריו של המבקש, לפיהם "תכננו מצלבים שבהם אדם אינו נתון תחת השפעת הסם, ולמרות זאת הוא מוגדר כ'שיכור' לפי האמור בפקודת, לאחר שבגופו ניתן למצוא שרידי סם או 'תוצרי חילוף חומרים של סם מסוכן', בשיעור כלשהו".

שאלה זו, כפי שציינתי באותו עניין, אכן ראייה להתברר במעמד נפרד, ויפה שעה אחת קודם. ואולם, אין בידי לקבל את טענתו של המבקש כי עניינו מצריך הכרעה בשאלת זו, ولو מן הטעם שבדיקת השתן שנערכה לו, לא נעשתה בהיעדר חсад סביר כי הוא "שיכור", או שחשד זה התבפס כלו על קיומם של שרידי הסם. בית המשפט לתעבורה ציין במפורש, כי "בעת הכניסה לרכב הבחנו השוטרים בריח של סם [...]" ובשרידי מריוחנה על מכנסי הנאשם [...]. שני השוטרים הבחנו בנאשם זורק דבר מה [...] נתונים אלה מעוררים חсад בפני עצמן". על-כן, החasad הסביר של השוטרים התעוור עקב התנהלותו של המבקש בעת שנתפס, ولكن המבקש אינו יכול להיבנות על הטענה שהמצאותם של שרידי סם היוותה את הבסיס לחсад הסביר שהצדיק את עיכובו.

6. אשר לטענת המבוקש, כי מדובר ב"הרחבת חיות" שנעשתה על-ידי המשיבה, בשל כך שהוא האשם כ"שיכור" על יסוד סעיף 46ב(2), להבדיל מסעיף 46ב(4) שנגדו הטענות, לשיטתו, אין בטענה זו ממש. לא עולה מכתב האישום שהוגש נגד המבוקש, כי הגדרות שכורותו של המבוקש מבוססת אר Rak על אחד מבין שני סעיפים הנ"ל. מעובדות כתוב האישום עולה, כי שכורותו נובעת מהיותו "תחת השפעת סמים", דהיינו לפי סעיף 46ב(4), וכן מכך שבדיגימת השתן שבוצעה לו נתגלתה חומצת חשיש, קרי לפי סעיף 46ב(2).

בהתיחס לטענת המבוקש בדבר היעדרה של בדיקת המאפיינים, נחה דעתך כי טענה זו נדונה והוכרעה כדבעי בבית המשפט המחוזי, והוא אף שימשה בסיס להפחחת תקופת פסילת רשיונו של המבוקש, ואני מוצא מקום להתערב בנושא זה, מעבר לכך.

7. סוף דבר, דין הבקשה לרשوت ערעור להידחות.

ניתנה היום, כ"ה בניסן התשע"ה (14.4.2015).

שפט